

La història es repeteix

«Per Espanya, Catalunya ha significat ?una pedra a la sabata? però quan Catalunya esternuda, Espanya s'encadarna»

Hi ha un adagi que diu ?la història és molt sàvia? perquè el que va succeir en el passat es torna a repetir. Per tant, coneixent la història intuïm que podrà succeir perquè ?els testos s'assemblen a les olles?. Les relacions poc amicals entre Espanya i Catalunya venen de lluny. Comencen més visibles quan els Reis Catòlics es van casar per raons d'Estat, i Catalunya mantingué les seves pròpies lleis, el seu Parlament i el seu President, com a nació avançada dins de l'Europa d'aquell moment. El rei però disposava de la facultat de convocar Corts, gairebé sempre per recaptar diners.

Durant els darrers 500 anys, Catalunya ha estat determinant en la història d'Espanya malgrat haver perdut el seu autogovern el 1714. Les tropes catalanes havien estat la base de la conquesta de Granada. Colom, fill de rellevant família de comerciants catalans, va descobrir Amèrica, que passà a ser conquesta potestativa per Castella i de la reina Isabel. I el rei Ferran, provinent de la família castellana dels Trastàmara, quan morí la reina i va tornar a Catalunya, se li tancaren totes les portes dels castells castellans per on passà. Imprescindible fou també la flota naval catalana comandada per Lluís de Requesens per guanyar a la Batalla de Lepant. A la guerra de Separació, nasqué la primera República catalana que acabà amb l'enverinament del president Pau Claris. I en finalitzar aquesta contesa es signà el Tractat del Pirineus amb la graciosa donació a França de les comarques del Rosselló, Cerdanya, el Conflent i el Vallespí. El Tractat d'Utrecht on el rei va regalar a Anglaterra, Gibraltar i Menorca, i imposa la condició que els exèrcits anglesos abandonessin Catalunya i deixessin de donar-li suport. El Decret de Nova Planta que volgué acabar amb la Nació Catalana imposant les lleis de Castella i l'ús del català a les audiències. El rei Carles III que prohibí l'ensenyament de la llengua les escoles. La destrucció de la Mancomunitat pel general dictador Primo de Rivera, i la rebel·lió del general Franco contra el govern democràtic de la República. I ja en temps recents, quan caminàvem en democràcia, el TC anul·la 14 articles de l'Estatut aprovat i referendat, i tenim els nostres polítics a la presó o exiliats.

Per Espanya, Catalunya ha significat ?una pedra a la sabata? però quan Catalunya esternuda, Espanya s'encadarna. I la història es repeteix una i altra vegada i sempre qui en surt perdent som nosaltres per la força i la imposició del poderós. La majoria de les crisis dels governs espanyols gairebé sempre han arribat perquè Espanya no ha volgut entendre Catalunya i per la voluntat de fer-nos iguals que ells. Per la nostra condició d'europèus, sempre hem anat per davant per la riquesa creada i pel nostre sentit emprenedor. I vet aquí que la Constitució que els catalans la vam votar de forma unànime creient que seria igualitària i avançada, els espanyols i sobretot les classes poderoses i aposentades en el franquisme, s'hi negaren. Passats 40 anys ells en son els defensors per haver-la manipulada a la seves voluntats i per nosaltres ha quedat antiquada.

Dretes i esquerres espanyoles s'aferren a continuar l'estructura d'Estat tal com es va muntar a la transició, sense voler canviar ni una coma. Dretes com Aznar o esquerres com González que havent estat presidents viuen ?del cuento? i les portes giratòries, o personatges com Coscubiela o Fernández Díaz, cadascú d'un costat, continuen rebent els rèdits de temps passats. I tot malgrat les corrupcions sorgides per arreu amb l'emèrit de capçalera, els militars colpistes i continuadors del franquisme, les cúpules judicials seguidores de la ideologia de l'extrema dreta, les elits que els va bé continuar guanyant diners gràcies al sistema existents i una església catòlica regida per personatges del passat com Cañizares o Rouco Varela que elogien la Corona. I la premsa de Madrid que amb la seva fòbia anticatalana fa rodar Espanya pels camins caducats.

Cada crisi de Catalunya implica sacsejar la política espanyola. I a les properes eleccions

catalanes, arribades per tantes disbauxes, corrupcions, imposicions i empresonaments, tornarà a implicar la política espanyola, amb noves baralles entre dretes i esquerres i entre els poders establerts i el reformistes. I el PSOE, com sempre s'ha obrat des de Madrid, pretén mantenir l'autonomia per dominar la situació catalana o per fer-nos iguals però amb polítiques sectàries i desiguals. Parlen de rebaixar la tensió però aferrats en el segle passat admeten la corrupció reial, no arremeten contra la part de l'exèrcit colpista i no renoven el Poder Judicial. Diuen dominar la Fiscalia però no poden actuar contra les togues que tenen controlat el poder polític per la porta del darrere.

Davant de les eleccions catalanes es volen apropiari del govern de Catalunya, malgrat no admetre ni el diàleg ni la voluntat d'arribar a acords factibles per les dues parts. Pedro Sánchez imposa un nou candidat del PSOE que és tant o més radical espanyolista que Miquel Iceta. I, davant d'aquestes circumstàncies, fins i tot, el nostres partits es barallen pels continuats paranyes que ens paren. Fins i tot, les sigles dels nostres partits sembla que s'hagin tombat com un mitjó; mentre ERC pacta els pressupostos cercant ?el peix al cove?, JuntsXCat planteja fer prevaldre els resultats del referèndum.

La realitat política però és que Puigdemont es va haver d'exiliar per no ser jutjat i Junqueras està empresonat. Puigdemont disposa de llibertat per parlar a Europa i explicar que la democràcia espanyola està més a prop que la turca i les togues manen per sobre de la política, contradient els tribunals Europeus. La presó dels governants i Waterloo marcaran les properes eleccions. Puigdemont defensa la independència per la realitat històrica actual i pels fets esdevinguts en el passat. I ER caurà a la ratera per la continuïtat del sistema autonòmic havent tancat l'acord amb el PSOE. La història es repeteix; i els catalans piquem el parany i malauradament ens barallem!